

Een preek van J.C. Philpot: De zaligheid van de mens, dien God verkoren heeft

*uitgesproken in de Zoar kapel, Great Alie Street, Londen op zondagavond 4 augustus 1844
overgenomen uit Tien predikaties, deel 2*

“Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest en doet naderen, dat hij wone in Uwe voorhoven; wij zullen verzadigd worden met het goed van Uw huis, met het heilige van Uw paleis.” Psalm 65:5.

Er zijn veel mensen met een godsdienstige belijdenis, die het grootst mogelijke afgrijzen hebben van het leerstuk der uitverkiezing. De vijandschap van het vleselijke gemoed heeft sommigen in hun godslasterlijke uitspraken tegen deze schriftuurlijke waarheid ontzaglijk ver doen gaan. Er zijn mensen, die gezegd hebben, dat, als God op een willekeurige wijze sommigen tot de zaligheid heeft uitverkoren, en anderen verworpen, Hij niet beter is dan een Tiran of dan Moloch; en anderen hebben verklaard, dat ze liever bij de Satan in de hel zouden willen vertoeven, dan met zulk een God in de Hemel. Doch ik wil mijn mond niet verontreinigen met de ontzaglijke godslasteringen, die goddeloze mensen, zowel mensen met een godsdienstige belijdenis, als heidense mensen, hebben geuit tegen dit stuk der Goddelijke souvereiniteit. In weerwil van al hun toorn en vijandschap, blijft nog steeds van kracht als een onveranderlijke waarheid; dat ‘de uitverkorenen het verkregen hebben, en dat de anderen zijn verhard geworden’ (Rom. 11:7); en ‘zo is het dan niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods’ (Rom. 9:16). Welnu; juist deze zelfde personen, die het uitermate onredelijk achten, dat God volgens Zijn uitverkiezing zou handelen, beschouwen het als heel redelijk, dat zij dit zelf wel zouden doen. Bijvoorbeeld: zij beschouwen het als zeer redelijk, dat ze hun eigen levensgezel zouden kiezen; doch ze beschouwen het als erg onredelijk, dat Christus Zijn eigen Bruid zou verkiezen. Wat zouden ze ervan denken, als hun dit recht van verkiezing zou worden ontzegd; of als ze gedwongen werden in het huwelijk te treden met een willekeurige vrouw, die zichzelf verkoos aan hen op te dringen? En is het niet evenzeer onredelijk, in een godsdienstige zin, dat Christus gedwongen zou worden Zichzelven te verenigen en Zich in gemeenschap te be geven met iedere trotse farizeeër of met ieder aanmatigend godsdienstig mens, die verkiest een aanspraak op Hem te maken? Daarentegen beschouwen ze het als zeer redelijk, dat ze het recht zouden hebben hun eigen woonplaats te kiezen en het huis uit te kiezen, waar ze zouden wonen; doch ze achten het hoogst onredelijk, dat God de personen zou kiezen, die Hij tot Zijn tempel kan maken en in wie Hij voor eeuwig woning kan maken. Zo zouden ze het ook hoogst onredelijk achten, als hun niet werd toegestaan, die zaak of dat beroep in het leven te kiezen, waarin ze op z'n allerbest hun bekwaamheden tot ontplooiing kunnen brengen, en dat het allermeest de weg opent naar voordeel of naar eer; evenwel beschouwen ze het als hoogst onredelijk, dat God een volk zou verkiezen, waarin Hij verheerlijkt zal worden.

‘Maar’, zouden ze kunnen zeggen, ‘de vergelijking gaat niet op; de zaken zijn niet met elkaar in overéénstemming. U spreekt over de tijdelijke zaken, waarin de keuze kan zijn toegestaan, doch de uitverkiezing betreft de eeuwigheid, waar we dit gewis ganselijk niet kunnen toestaan.’ Maar stellen we niet vast, dat ze juist in verhouding tot de tijdsduur voor zichzelf aanspraak maken op het recht van keuze? Bijvoorbeeld: iemand zou voor een nacht zijn intrek kunnen nemen, in een erg ongerieflijke kamer, maar hij zou er niet aan denken zo'n plaats voor levenslange bewoning te kiezen; of U zoudt een uur bij iemand kunnen doorbrengen, wiens gezelschap U niet een maand lang zoudt wensen. Zodat we juist in verhouding tot de tijdsduur, aanspraak maken op het recht van keuze. Mogen we dit niet overbrengen op Goddelijke zaken? Is God niet volmaakt vrij de personen te verkiezen, die voor eeuwig met Hem in de Hemel zullen zijn? En heeft Hij, als de Soeverein niet duidelijk het recht te verkiezen, die Hij tot deelgenoot wil maken van Zijn gelukzaligheid?

De mensen mogen in opstand komen tegen deze leerstukken, en ze mogen trappen tegen deze bergen van koper; maar: ‘Wee dien, die met zijn Formeerder twist!’ Vroeg of laat zullen al zulke twisten eindigen in de verwoesting van de twisters. Het is ons wijsheid en genade niet tegen te spreken, maar ons te onderwerpen. En als God ons enig getuigenis heeft geschonken van onze uitverkiezing in Christus, dan zal dat honderd tegenspraken meer beantwoorden, dan welk argument ook, en dan zal dat onze zielen meer bevredigen dan duizend redenen. We stellen vast, dat er in de tekst een zegen wordt uitgesproken over de mens, dien God verkoren heeft: ‘Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest’.

We vinden hier David geen lucht geven aan zijn bitterheid en vijandschap tegen de uitverkiezing, doch meer zijn hart uitgieten in dankzegging, dat God een volk bezat, waarin Hij zou worden verheerlijkt, en dat hij in 't bijzonder een zegen uitspreekt over de gelukkige persoon, die van eeuwigheid verkoren is. Met Gods zegen zullen we de tekst verhandelen in dezelfde volgorde, waarin de Heilige Geest deze heeft geopenbaard; en de verschillende stukken, en de verscheidene tekstgedeelten ervan overdenken, zoals we deze voor ons hebben liggen in het Woord der Waarheid.

I. Het begin luidt: 'Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest'. Waarom zou deze mens welgelukzalig zijn? Omdat de uitverkiezing de wortel is van alle zegeningen, de bron en de fontein van alle geestelijke genade, die de ziel ontvangt. Dit is de altijd vloeiende en overvloeiende fontein, van waaruit alle stromen van barmhartigheid en genade het hart bereiken, en waarin de verlost en zich zullen baden tot in de nimmer eindigende eeuwigheid. Maar laten we de aard van deze verkiezing wat meer van nabij bezien.

1. We merken meteen op, dat het een persoonlijke en onderscheidenlijke keuze is, waarvan de Heilige Geest hier spreekt: 'Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest'. Dit maakt de uitverkiezing tot zulk een persoonlijke zaak, dat deze gevestigd is, niet op naties en landen, en op zulke ruime algemeenheden, maar op enkelingen. En op deze wijze verzegelt God dit altijd aan de consciëntie, door deze zaak met kracht thuis te brengen op het hart van elk persoonlijk voorwerp van Zijn genade.

2. Ook is het een verkiezing in Christus, zoals we lezen: 'Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem' (dat is Christus), 'vóór de grondlegging der wereld' (Efeze 1:4). De uitverkiezing van het volk Gods ligt in de Zoon van Zijn liefde. Hij is hun Verbonds- hoofd, in Wie ze voor eeuwig vastliggen. Ze zijn verkoren, niet vanwege enig werk, goedheid, of waardigheid in hen; doch ze zijn uitverkoren in Christus, 'tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde'.

3. Doch deze verkiezing is 'tot het eeuwige leven'; zoals we lezen (Hand. 13:48). 'En daar geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven.' En wat wordt er niet samengevat in deze uitdrukking: 'het eeuwige leven', dat wanneer de tijd zal zijn voorbijgegaan, wanneer de goddelozen in de hel zullen worden geworpen, en dit veranderlijke toneel een einde zal hebben genomen, dan zal de gelukzaligheid van de verlost en nog maar beginnen, een gelukzaligheid, die eindeloos zijn zal, en die de nimmer eindigende eeuwigheid door zal voortduren.

4. Maar in het verkiezen van Zijn volk, heeft de Heere, overigens, overvloedig voorzorg getroffen, dat ze niet zullen leven, naar ze dat willen, zoals men zegt; dat ze dit leerstuk niet zullen misbruiken tot ongebondenheid, of dat ze vrij spel geven aan hun lage lusten en hartstochten.

We lezen daarom, dat ze zijn 'uitverkoren tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus' (1 Petr. 1:2); en dat ze 'Gods maaksel zijn, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen' (Ef. 2:10). Zodat wanneer deze dierbare waarheid der uitverkiezing op de consciëntie verzegeld wordt, dit verre van de plichten tot heiligmaking te doen verslappen, het iemand verplicht tot een nauwere gehoorzaamheid, en hem ertoe brengt die vruchten der gerechtigheid voort te brengen, die tot roem en heerlijkheid Gods zijn. Waar het leerstuk der verkiezing dit niet voor iemand doet, daar doet het niets voor hem.

Als dit hem niet met alle zoete en heilige banden dwingt om zich met zijn lichaam, ziel en geest over te geven tot de dienst van God; als het hem niet uit de wereld brengt, en hem niet afzondert als een vat ter ere, dat geschikt is gemaakt ten dienste van de Meester; als het hem niet met koorden der liefde verbindt aan de Troon van God, dan is het niet meer dan een leerstuk, dat in het hoofd drijft, niet meer dan een bespiegeling in het natuurlijke verstand. Het is niet een waarheid, die verzegeld is aan het hart, en die in de consciëntie ontvangen werd door de onderwijzingen van God, de Heilige Geest.

II. Maar we gaan over tot het overdenken, van hetgeen voortvloeit uit deze eeuwige Verkiezing Gods. 'Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest, en doet naderen.' De oorspronkelijke verkiezing is de wortel; de

nadering tot God is de vrucht. Het éne gaat vooraf en is de oorzaak van het andere; want iedereen, dien God verkiest doet Hij naderen tot Hem.

Welnu, wat en waar bevinden we ons van nature? We zouden nooit onze lage afkomst mogen vergeten. De Heere spreekt ons ervan 'de rotssteen te aanschouwen, waaruit we gehouwen zijn' (Jes. 51:1).

We moeten nooit onze gevallen staat vergeten; zoals de Heere Zijn volk geboden heeft te belijden: 'mijn vader was een bedorven Syriër' (Deut. 26:5). Aldus gebiedt Hij ons onze gevallen staat van nature te gedenken, opdat we, bij het beschouwen van de ruisende kuil met modderig slijk, zien mogen, hoe de hand des Heeren ons genadiglijk heeft uitgeleid. Wat zijn we en waar verkeren we dan van nature? Verre van God, van Hem vervreemd, vleeselijk, verhard, vermetel, dood in de zonde, zonder enig geestelijk gevoel of hemels verlangen, zonder één heilige ademtocht of zonder te hijgen naar het kennen van God, en naar een openbaring van Zijn genade aan onze consciëntie.

Er bevindt zich een onoverbrugbare kloof, die iedere geestelijke toegang afsluit, tussen God en onze ziel. De Heere heeft in het verkiezen van Zijn volk, dezen niet uitverkoren om te sterven, zoals ze werden geboren; Hij heeft hen niet verkoren om te leven in onwetendheid, vijandschap, en zonde, en om ze dan, als de dood komt, zonder een verandering in de Hemel op te nemen. Dat is niet de verkiezing Gods. Maar God, hebbende hen uitverkoren, 'opdat zij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde', brengt ze tot de geestelijke kennis van Zichzelf, opdat ze aldus tot nieuwe schepselen zullen worden gemaakt, en door een Goddelijk werk op hun consciëntie bekwaam zullen worden gemaakt, 'om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht'. Hij neemt daarom de hinderpalen weg tussen Hem en hun zielen.

Maar Hij laat ons voelen, dat er hinderpalen zijn, alvorens Hij deze wegneemt. Wat zijn deze hinderpalen?

1. De eerste hinderpaal, die er staat tussen een rechtvaardig God en een schuldige ziel, is de heilige wet. Merkte U ooit op, waar voor het eerst onder de wet gesproken wordt over het altaar, en de plaats, die dit ook innam in de tabernakel? Waar vinden we, dat voor het eerst geboden wordt een brandofferaltaar op te richten? In Exodus 20:24 hetzelfde hoofdstuk, waarin de wet gegeven werd.

Niet zodra had God de wet geopenbaard met donderslagen en bliksemen van de Berg Sinai, of Hij spreekt van het altaar, dat ze voor Hem moesten oprichten; hetgeen zinnebeeldig uitdrukt, dat niet zodra de zondaar door de wet veroordeeld is, het altaar daar is van het verzoenend bloed van Christus om er de toevlucht tot te nemen.

Merkte U ook ooit de plaats op, die het koperen altaar innam in de tabernakel? Het was niet in het 'Heilige der Heiligen', waar niemand dan de Hogepriester éénmaal 's jaars binnentrad; niet in 'het Heilige', waar alleen de Priesters toegang hadden; doch het was in de voorhof, in de toegang vóór 'het Heilige', opdat geheel Israël het zien kon. 'En hij zette het altaar des brandoffers aan de deur des tabernakels, van de tent der samenkomst (Ex. 40:29). Het brandofferaltaar met zijn altijd-brandend vuur, was zinnebeeldig voor de offerande van de Heere Jezus; en het was zo geplaatst, dat de rook en de vlam ervan de eerste aanblik was, welke het oog van de tempelganger geboden werd. Aldus kunnen we, als we voor het eerst de schuld der zonde zien en gevoelen onder een verbroken wet, niet naderen, voordat er een gezicht op het Altaar is.

'We hebben een altaar', zegt de Apostel (Hebr. 13:10). Doch als dit altaar (dat wil zeggen: de offerande en de verzoening voor de zonde, die Jezus volbracht), in de ziel wordt geopenbaard, breekt dit de scheidingsmuur af, en stelt het de ziel in staat tot God te naderen.

2. Maar behalve deze hinderpaal van schuld vanuit een verbroken wet, is er nog een andere, die hieruit voortvloeit, namelijk dat de ziel doordrongen is van schaamte. Als God de Heilige Geest de consciëntie met Zijn vinger aanraakt en er de zonde op thuisbrengt, dan brengt dit niet alleen een gevoel van schuld teweeg, maar ook beschaamdheid der aangezichten. Onze eerste ouders kenden geen schaamte tot ze de Wet Gods verbroken hadden; noch kennen wij schaamte, totdat we weten, dat we zondaars zijn in Zijn oog.

Welnu, we kunnen niet met vertrouwen tot de Heere naderen, zolang we ons beschaamd gevoelen voor Hem. Hij heeft dan ook voorzien in een middel om dit gevoel van innerlijke schaamte weg te nemen; Hij heeft het bloed der besprenging beschikt om de consciëntie te reinigen van het vuil en van de dode werken, tot het dienen van de levende God.

Door dezelfde verzoening, die op een geestelijke wijze wordt geopenbaard, wordt de consciëntie gereinigd en verkrijgt de ziel toegang tot God door het bloed des Lams; daarom lezen we: 'Voor Uw dubbele schaamte

en schande' (Jes. 61:7); en vervolgens: 'Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte Uwer jonkheid vergeten, en den smaad Uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken' (Jes. 54:4).

3. Maar we hebben behoefte aan wat meer dan dit. De ziel, die overtuigd is van zonde, en die diep doordrongen is van schaamte en die beschaamd van aangezicht is, heeft iets meer nodig, dan het gezicht op dat verzoenende bloed, dat reinigt van alle zonde. De ziel heeft daarbij behoefte aan de verborgen trekkingen des Geestes, zoals de Bruid zegt: 'Trek mij, wij zullen U nalopen' (Hoogl. 1:4) en zoals de HEERE tot de Kerk spreekt: 'Ik heb

U liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik U getrokken met goedertierenheid' (Jer. 31:3). We vinden dit op een bijzonder heerlijke wijze voorgesteld in het Hooglied: 'Mijn Liefste trok Zijn hand van het gat der deur; en mijn ingewand werd ontroerd om Zijnentwil' (5:4). De Heere wordt hier voorgesteld als Zijn hand uitstekende naar de ziel en aldus op een verborgen wijze het hart en de genegenheden tot Zich trekkende. Onder deze inwendige trekkingen en verborgen bewegingen van de Geest op het hart, doet de Heere ons tot Hem naderen. We kunnen niet tot Hem naderen in geloof en liefde, totdat Hij ons trekt met koorden der liefde, en met mensenzelen; maar als Hij Zijn hand uitsteekt en het hart aanraakt, doet Hij de ziel op een verborgen, doch onwederstandelijke wijze tot Zich naderen.

4. Maar we moeten nog wat meer gevoelen, om ons te doen naderen, want we zijn erg onwillig om tot God te naderen. Schuld, zonde, en schaamte verduisteren het gemoed, verharden het hart, en talrijke zaken, die voortvloeien uit de wereld en het vlees tesamen, houden ons van de Heere terug. Zodat Hij, om ons tot Hem te doen naderen, enige schijnsels geeft van Zijn verzoend Aangezicht, enige blijken van Zijn gunst, ons bezoekt met een zekere genadige belofte, die juist gepast is voor onze toestand, of met een zeker getuigenis, dat het hart doet smelten en dat aan elk verlangen tegemoetkomt. Hieronder wordt het hart verbroken, vertederd en vernederd, en wordt het in staat gesteld tot de Heere te naderen. Doch hoe naderen we tot Hem? Als we op de juiste wijze tot Hem naderen is dit met belijden van schuld. We kunnen, als God onze consciëntie met Zijn vinger heeft aangeraakt, ons niet op een vermeteale en zorgeloze wijze in Zijn tegenwoordigheid dringen; want onder de Goddelijke onderwijzingen zal er eerbied voor Zijn grote Naam, Goddelijke vreze, verslagenheid van geest voor Hem, met een belijden en erkennen der zonden worden gevonden. Maar dit is een vernederend werk. We vinden dit zo vanzelfsprekend. Als we iets verkeerd gedaan hebben, wat is het dan moeilijk en vernederend om dit te erkennen! Wat druist dit in tegen de trots van ons hart! Wat een vernederende zaak is het, als we moeten belijden, dat we verkeerd of dwaas hebben gehandeld! Zo is het ook geestelijk een erg vernederende zaak tot het belijden van schuld te komen, en om onze menigvuldige afwijkingen, de afgoderijen van ons hart, de lage en ergerlijke zonden, waaronder onze consciëntie bij tijden en ogenblikken gevoelig en zuchtende is, te erkennen en te bewenen.

Toch, alles wel beschouwd is het belijden van schuld een aangenaam werk. Nederigheid is verreweg aangenamer dan trots; het belijden van schuld is verreweg aangenamer dan zelfrechtvaardiging. Zo is het ook op natuurlijke wijze. Als de vrouw de echtgenoot gekrenkt heeft, of de echtgenoot de vrouw; als het kind één der ouders heeft gekrenkt, of de dienstknecht de meester; wat een verborgen voldoening er dan ook moge liggen in zelfrechtvaardiging en in hardnekkige koppigheid, het is waarlijk veel aangenamer schuld te belijden. Zoveel te meer in geestelijke zin. Als we onze zonden belijden, als de tranen ons langs de wangen stromen, als de boezem zich beweegt onder het uitsnikken van een waarachtig en diep berouw, dan ligt er in deze eerlijke schuldbelijdenis veel meer vermaak en zoetheid dan in de duivelse voldoening van het op een trotse en aanmatigende wijze volharden tegen God en tegen de consciëntie. Maar de Heere Zelf moet het hart aanraken, en als Hij dit aanraakt, dan zal de schuldbelijdenis eruit vloeien. Zoals de rots, welke Mozes sloeg, zijn onze harten van nature hard en ongevoelig; doch niet zodra werd deze rots getroffen door de wonderdadige staf, of het water stroomde eruit.

Derhalve, niet zodra zijn onze harten getroffen door het Woord van God, of verbrokenheid, diep berouw en schuldbelijdenis stromen eruit. Daarbij zal er ook gebed en smeking zijn; zoals we lezen: 'Zij zullen komen met geweene, en met smekingen zal Ik hen voeren' (Jer. 31:9). Dit is de weg, waarlangs de ziel tot de Heere nadert; niet in een weg van verharding en aanmatiging, doch met smeking, vurige zuchtingen, kinderlijk hijgen, en met een verlangen naar de openbaringen van Hemzelf; zodat de ziel zichzelf, om zo te zeggen, uitgiet in de boezem Gods.

5. Doch we kunnen niet naderen tot de Heere zonder een zekere mate van Goddelijk geloof, zoals de Apostel zegt: 'Want die tot God komt, moet geloven dat Hij is' (Hebr. 11:6). Zodat, als de Heere ons tot Hem zou willen doen naderen, Hij een zekere mate van geloof in onze harten ontsteekt en in oefening brengt; en door dit geloof grijpen we de sterkte Gods aan, zoals we lezen: 'of hij moest Mijne sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken' (Jes. 27:5). Door het geloof omhelzen we de beloften; door het geloof aanschouwen we de Zaligmaker aan de rechterhand Gods, op Zijn Troon der genade en der heerlijkheid; door het geloof zien we op het bloed der besprenging; door het geloof werpen we een blik in de medelijdende en medegevoelende boezem van Jezus; door het geloof geloven we de Waarheid, zoals deze in Hem is geopenbaard; en door het geloof worden deze zaken aangegrepen, in het hart gebracht, omhelsd, en tot op zekere hoogte met het hart genoten. Welk een genade is het aldus in staat te worden gesteld in Christus tot God te naderen! Hij is de Bron van leven en licht; iedere zegen voor tijd en eeuwigheid komt van Hem, en in de toenadering tot Hem, ontvangen wij een zekere mate van deze zegeningen. Als we ons in duisternis bevinden, als de Heere de ziel tot Hem doet naderen, dan komt het licht en verdrijft het de duisternis. Als we in zwaarigheid verkeren, en de Heere doet ons tot Hem naderen, dan verdrijft Hij deze; want: 'des avonds vernacht het geween, maar des morgens is er gejuich' (Ps. 30:6). Als beproevingen — in het gezin, in het lichaam, of in de voorzienigheid — als zware druk en lasten ons ternederdrukken; als de Heere ons tot Hem doet naderen en we komen nabij die eeuwige en onuitputtelijke Bron van zaligheid en zegen, dan worden deze bezoeken verlicht, dan worden ze tenminste tijdelijk van de schouders genomen, dan wordt hetgeen krom is rechtgemaakt, en dan worden oneffenheden glad gemaakt.

Heeft U het niet op deze wijze ervaren? En als U weet, wat het is tot de Heere te naderen, hoe moeilijk het dan ook moge zijn, welke duisternis er dan ook over onze geest ligt, welk een kilheid elk gevoel van onze ziel dan ook lijkt te bevriezen, evenwel, als de Heere kracht schenkt tot Hem te naderen (want hiertoe hebben we geen kracht van onszelf), dan volgt hierop over 't algemeen een zekere mate van verlichting en rust.

Welnu, als ik versmacht van de dorst, waar moet ik dan heengaan om deze te lessen? Moet ik niet tot de fontein gaan? Zo ook, als ik geestelijk dorstende ben, moet ik dan niet gaan tot de Fontein der levende wateren? Als ik koud ben, zal ik dan weer bijkomen, door mijn handen in het ijs te steken? Ik moet tot de bron van warmte en hitte gaan; ik moet naderen tot de zon. En zo ook in geestelijke zin; als ik koud, verstijfd en bevroren ben, zodat er geen geestelijk gevoel werkzaam is, hoe moet ik dan warmte verkrijgen om mijn ijskoude en verkleumde ziel te doen herleven? Wel, door te naderen tot de Zonne der Gerechtigheid. Als ik in natuurlijke zin honger heb, hoe moet die honger dan gestild worden?

Niet door over voedsel te praten of eraan te denken; maar door iets te gebruiken van het brood, dat me in de hand wordt gestopt. Zo ook, als ik geestelijkerwijs honger heb, dan kan mijn honger alleen gestild worden, door me te voeden met het Brood des levens. Wat is het dan een smaad op het leerstuk der uitverkiezing, om te zeggen: 'Omdat iemand uitverkoren is, mag hij leven naardat het hem lust; dat hij een levendgemaakt vat der genade kan zijn en toch een walgelijk monster van ongerechtigheid! O, welk een smaad! De Psalmist zegt: 'Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest en doet naderen'. Als de Heere dus iemand verkiest, dan doet Hij die naderen tot Hem. Welnu, is het niet een smaad op de Deugden Gods om te zeggen, dat iemand tot een heilig God kan naderen, en toch in onheiligheid leven; dat hij kan naderen tot de vlekkeloos-reine en gezegende Jehova, en zich toch wentelen in de zonde en vuiligheid, dat hij nabij God kan worden gebracht, Die de zonde haat en verafschuwt met een volkomen haat, en zich toch overgeven aan ieder walgelijk genot. Daarom, als ik nader tot God, dan moet ik enige overeenkomst met Hem verkrijgen. Het is een algemeen begrip. 'Die met de wijzen omgaat, zal wijs worden; maar die der zotten metgezel is, zal verbroken worden' (Spr. 13:20). Maakt de omgang met de wereld ons niet werelds, en leidt geestelijke omgang er niet toe ons geestelijk te doen zijn? Als we omgang krijgen met mensen, die goed onderwezen zijn in de weg der genade, ervaren we dan niet vaak, dat er tot op zekere hoogte iets geestelijks door hen aan ons hart wordt medegedeeld? En kunnen we naderen tot de Fontein van licht en leven, tot een heilig en zondehatend God, en dan zeggen: 'we mogen in de zonde leven, en de dingen doen, welke die heilige God hatende is'? Ik zal U vertellen, wanneer we datgene kunnen doen, wat God hatende is. Het is, wanneer we ver van Hem afleven, als er geen toenadering is tot die Fontein van licht en leven, als de wereld in hoge mate bezit van ons genomen heeft, als we niet in staat zijn te naderen vanwege donkerheid van geest, en als de ziel haar afgoden heeft nagewandeld. Het is niet door de toenadering tot God, dat we de zonde begaan; dat zuivert,

reinigt, en brengt het hart in een geestelijke gestalte; dat doet de kracht der zonde teniet; en des te meer we tot Hem naderen, des te meer kracht en genade we uit Hem ontvangen om de zonde te doden en deze te kruisigen met de genegenheden en lusten ervan.

III. We gaan voort met het overdenken, waartoe de Heere hem, dien Hij verkiest, tot Hem doet naderen; ‘dat hij wone in Uwe voorhoven’. Wat zijn deze voorhoven? De voorhoven des Tempels. De Tempel was een beeld van Jezus, welke Zijn heilige menselijke natuur afschaduwde. En zoals God op een duidelijke wijze in de Tempel woonde, tussen de Schechina op het Verzoendeksel, zo woont de Godheid in de menselijke natuur van Christus, ‘want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk’ (Col. 2:9). Dat is dan ook de reden, waarom er zoveel over de tempel gesproken wordt in Gods Woord, en waarom er zoveel zegeningen aan verbonden zijn. En zodoende wordt er in de tekst, als er gezegd wordt: ‘dat hij wone in Uwe voorhoven’, niet louter de voorhoven bedoeld van de aardse tempel, doch te wonen in die voorhoven, welke de aardse tempel voorafschaduwde. Dit is het, waarom we tot God moeten naderen. Het is om te wonen in die voorhoven; het is om een gevoel van genade, van vergeving, en van vrede te bezitten, dat in de consciëntie ontvangen wordt uit de volheid van Christus. Doch laten we het woord ‘wonen’ eens wat nader onderzoeken — ‘dat hij wone in Uwe Voorhoven’. Het geeft een vaste gewoonte te kennen; zodat hij, dien God verkiest, en tot Zich doet naderen, een vaste woonplaats heeft in de Voorhoven van het huis Gods. Dit betekent, dat hij uit de wereld is geleid, om er niet meer in terug te keren; dat hij is afgesneden van een godsdienst van dode vormen, om er niet wederom in te worden verwickeld; dat hij van alle zaken is afgebracht, die werelds, zinnelijk en duivels zijn, zoals het van gedaante veranderd te zijn door de vernieuwing zijns gemoeds; dat hij in een geestelijke, heilige, en bevindelijke betrekking gebracht is met God, en iets kent van te leven onder de schaduw des Almachtigen.

De voorhoven waren verbonden met de Tempel, maakten deel uit van de Tempel en de heiligheid van de Tempel werd aan hen medegedeeld.

Deze voorhoven waren gebouwd naar een Goddelijk voorbeeld, zoals we lezen: ‘En David gaf zijnen zoon Salomo een voorbeeld van het voorhuis, en een voorbeeld van alles, wat bij hem door den Geest was, namelijk van de Voorhoven van het Huis des HEEREN’ (1 Kron. 28:11, 12/deels). Niemand dan de Priesters konden de Tempel binnentreden, en niemand dan de Hogepriester kon het Heilige der Heiligen binnentreden; maar de voorhoven van de Tempel, die deel uitmaakten van de Tempel, waren toegankelijk voor al de kinderen Israëls. Hierin ligt een zoet beeld, dat diegenen die in de Voorhoven van de Tempel woonden, om zo te zeggen door de Tempel geheiligd waren. Het was in de Voorhof van de Tempel, dat de offeranden werden geofferd; in het Heilige, dat het reukaltaar en de tafel der toonbroden stonden, en in het Heilige der Heiligen de Arke des Verbonds met het Verzoendeksel, waarop de Schechina, of de Heerlijkheid Gods rustte; vanwaar God gezegd wordt ‘tussen de Cherubim te zitten’ (Ps. 80:2) en daar woonde ook de geest der profetie. De heilige menselijke natuur van Jezus en Zijn Middelaarsgenade, heerlijkheid, en werk, werden alle voorafgeschaduwd door de Tempel (deze was gebouwd naar het voorbeeld van de tabernakel in de woestijn) en dit was de reden, waarom de gelovige Israëlieten uit vroeger dagen deze zo beminden en er zo naar uitzagen.

Aldus sprak Jona uit de buik des grafs: ‘ik zal den Tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen.’ (Jona 2:4); en Daniël, toen hij zich in ballingschap bevond in Baby Ion, ofschoon er de doodstraf op stond, opende zijn venster drie maal per dag naar Jeruzalem, zijn ogen gericht op de plaats, waar de Tempel stond, alhoewel Deze toen verwoest was.

In de Tempel was verder alles om in de behoeften en noden van de geestelijke tempelgangers te voorzien. Zo is dit ook het geval, in hetgeen de Tempel op een zwakke wijze voorafschaduwde. Ik ben schuldig, vuil, misvormd, waar zal ik anders heengaan dan naar de Tempel; want daar is het koperen wasvat, zinnebeeld voor de Fontein, Die geopend is voor de zonde en onreinheid. Ik ben een arme, schuldige misdadiger in mezelf; ik heb genade nodig, waar moet ik hiervoor anders heengaan, dan naar het Verzoendeksel, dat besprengd is met het Bloed der Verzoening? Ik verkeer vaak in grote geestelijke donkerheid; ik heb licht nodig; waar moet ik hiervoor anders heengaan, dan naar de Schechina, waar het Licht van God schijnt, het Licht der heerlijkheid Gods in het Aangezicht van Jezus Christus? Ik heb voortdurend raadsels, die ontknoopt, duistere verborgenheden, die opgelost moeten worden; waar zal ik anders heengaan, dan tot de

Tempel, opdat de alwijze Profeet deze verwarde knopen kan ontbinden, mijn duistere oefeningen kan opklaren, de verborgen zaken der voorzienigheid kan ontvouwen, en verlichting kan schenken in mijn verschillende oefeningen? In de Tempel is ook de gehele liefde Gods opgelegd, want het is in Christus alleen, dat de liefde Gods wordt uitgestald. 'Hierin is de liefde, niet dat wij God lief gehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad en Zijnen Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden' (1 Joh. 4:10). In de Tempel van de menselijke natuur van Christus wordt de liefde Gods geopenbaard. Buiten die Tempel is er geen liefde. Neen, niets dan toorn, en gramschap, en een verterend vuur; niets dan de rechtvaardige wrake Gods tegen de zonde en de onreinheid buiten de Persoon, het Bloed, en de Gerechtigheid van Gods dierbare Zoon. Als ik dan behoefte heb aan de liefde in mijn hart? Men kan zich hierin verheugen in de Voorhoven des Tempels, waar deze liefde alleen geopenbaard wordt. Heb ik behoefte aan verzoening, vergeving, vrede en aan zonder uitzondering elke evangelie-zegening? In de Tempel, in de Voorhoven des Tempels, waar de ere Gods woont, worden al deze zegeningen de geestelijke tempelganger geschonken. Aldus kon David de man, die zo hoog begenadigd was, zo welgelukzalig achten.

Hij zag hoe gezegend hij was, dien God verkoren had om deze weldaden te beërven; hij voelde, welke Welgelukzaligheid eruit die eeuwige verkiezing voortvloeide, waarin God de arme zondaar doet naderen tot de Troon der Genade; hij wist ook wat een welgelukzaligheid er opgesloten lag in het komen tot de Voorhoven van Gods Tempel, en het daarin wonen als een geestelijke tempelganger en onder deze gevoelens verkerende, riep hij op een andere plaats uit: 'Want één dag in Uwe voorhoven is beter dan duizend elders; ik koos liever aan de dorpel in het Huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid' (Psalm 84:11).

En zo zegt iedere geestelijke tempelganger, die de Heerlijkheid Gods in de Tempel aanschouwd heeft; die de vrede, de vergeving, de genade, de liefde, het bloed en de zaligheid gesmaakt heeft door een gekruiste Jezus, en die de Heerlijkheid in zijn consciëntie heeft voelen afdalen onder de zalving van de Heilige Geest. Hij zou liever de laagste plaats in het Huis des HEEREN hebben; en spreken: 'Eén dag in deze Voorhoven, de Voorhoven van het Huis des HEEREN, is beter dan duizend besteed in de ijdelheid en in de zonde; hij zou liever de laagste plaats innemen in de Kerke Gods, als hij maar leven mag onder de zalving van de Heilige Geest in zijn ziel, dan de meest vooraanstaande plaats in de wereld in te nemen.

IV. En dit moedigt David aan ten behoeve van zichzelf en van het geestelijk Israël te spreken; Hij zegt: 'Wij zullen verzadigd worden met het goed van Uw Huis, met het heilige van Uw Paleis'. Hebben we het niet gezocht in de wereld? Hoe vele jaren hebben we gewerkt om onze vleselijke begeerten te overladen met het stof en vuil, dat de wereld ons bood; maar hebben we er ooit enige blijvende voldoening van geogst? Hebben we niet geprobeerd voldoening te vinden in de zogenaamde vermaken der zonde; en lieten deze ooit iets anders na dan moeite en verdriet? Hebben we niet gepoogd onze voldoening te vinden in de werken, met een gedaante van godzaligheid, een naam van te leven, een eigengerechte godsdienst; maar ontbrak er niet altijd iets aan? Hebben we niet geprobeerd ons tevreden te stellen met leerstukken, die in ons verstand drijven, en die toch geen voldoening hebben gebracht; want er bleef altijd een schrijnende leegte? De schuld was niet uitgewist, de zonde was niet vergeven, Christus niet geopenbaard, de liefde Gods was niet uitgestort, de zaligheid werd niet gekend, zodat er in niets bevrediging lag; het was alles niets (en alles buiten dat ene is niets), het is alles ijdelheid, en kwelling des geestes, buiten het goed van Gods Huis, aan onze zielen. Maar als de Heere een vat der genade heeft uitverkoren, en als Hij hem ingevolge die verkiezing afsnijdt van de wereld, doet Hij hem door het inwendig onderwijs en de trekkingen van Zijn Geest tot Zichzelf naderen en brengt hem ertoe in de Voorhoven van Zijn Tempel te wonen en toont hem iets van de schoonheid en heerlijkheid Gods in het Aangezicht van Jezus Christus — dat voldoet hem, en er is geen voldoening, alvorens dat is bekendgemaakt. En waarmede moet ons voldoening worden geschonken? Met blootweg een bevattig van de waarheid van het Evangelie? Daarin ligt geen bevrediging. Met onze bevinding? Wel, als we hierop zien, zijn er zoveel zwakke plaatsen en gebreken, zo vele op en neers, zo vele zaken, die ons doen wankelen, dat we met al datgene niet tenvolle kunnen worden bevredigd. Kunnen we de mening, die de mensen over ons hebben aannemen? O we denken, dat ze zich allen kunnen vergissen. Kunnen we de eigen mening, die we over onszelf hebben aannemen? Dat is nog erger dan de mening van anderen, want 'hij, die op zijn hart vertrouwt, die is een zot'.

Waarmede kunnen we dan bevredigd worden? 'Het goed van het Huis Gods', dat wil zeggen, het goed, dat geopenbaard is in de Persoon van Christus. Het is een vreemde zaak, dat geestelijke personen zulke

uitdrukkingen als 'het Huis Gods' kunnen gebruiken en toepassen op een gebouw, zoals dit, waarin we nu vergaderd zijn.

U hoort doorgaans in het gebed uitspreken 'opkomen naar het Huis Gods'. Maar welke grond ligt er in de Schrift, elke kerk of kapel een Huis Gods te noemen? Ik weet, dat de Tempel het Huis Gods was, omdat God daar woonde; maar 'God woont niet in tempelen met handen gemaakt'.

Het Huis Gods in het Nieuwe Testament heeft slechts twee betekenissen — de Persoon van Christus, 'want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk'; en de andere, de heiligen Gods: 'Maar Christus, als de Zoon over Zijn eigen Huis; Wiens Huis wij zijn, indien wij maar de vrijmoedigheid en de roem der hoop tot het einde toe vast behouden' (Hebr. 3:6). 'En dewijl wij hebben een groten Priester over het Huis Gods' (Hebr. 10:21).

Maar blootweg een verzameling stenen en cement, gewijd of niet gewijd, versierd met een toren of zonder dat toevoegsel, is de benaming 'het Huis Gods' niet waardig. Christus is het Huis Gods, want in Hem woont de Godheid; en de heiligen zijn het Huis Gods, want God woont in hen en wandelt onder hen (2 Cor. 6:16). Als dan enig uitverkoren vat der genade 'verzadigd moet worden met het goed van Gods Huis, dan betekent dat niet, dat hij verzadigd moet worden met het goed van een kerkgebouw'. De gehele godsdienst van sommige mensen bestaat uit de kerk, waartoe ze behoren, ze hebben een mooie kerk, keurig ingericht, met een bloeiende en tamelijk grote vergadering en een begaafde predikant. Hun gehele godsdienst ligt in hun kerk; en als U die wegneemt, dan neemt U hun gehele godsdienst weg. Maar een kerk, hoe goed deze ook is ingericht, hoe gerieflijk en gemakkelijk, zal Gods volk nooit verzadigen zonder dat de tegenwoordigheid en de kracht Gods gevoeld wordt en bekendgemaakt, zonder de inwendige dauw en de reuke des Geestes, die op de predikant en op het hart van de hoorders rust. Ik heb meer van de tegenwoordigheid Gods gevoeld in de één of andere verstikkende ruimte, waar ik nauwelijks kon ademen, dan in sommige schone kerken. En naar mijn oprechte gedachte zou ik liever met de tegenwoordigheid Gods in een kleine ruimte spreken dan in de prachtigste kerk en tot de grootste vergadering zonder God.

Verzadigd te zijn met het goed van Gods Huis is verzadigd te zijn met het goede Gods in de Persoon en het werk van Jezus. Daarin wordt al het goede Gods aanschouwd en uitgestald; en och, wat is Hij een goedertieren God in Christus, wat een genade en barmhartigheid, wat een zaligheid en liefde wordt er geopenbaard in de Persoon van Jezus!

En als we het goed van het Huis Gods aanschouwen, en als we gevoelen hoe goed en vriendelijk, hoe genadig, goedgunstig en barmhartig Hij kan zijn en is in de Persoon van Jezus, leidt dat tot verzadiging.

Er ligt in Hem een gerechtigheid, die verzadigt, het bloed, dat voldoet aan al de eisen van de wet, en aan al de vragen van een schuldige consciëntie; er is een kracht, die verzadigt, een liefde, die verzadigt, een zaligheid die verzadigt; en niets dan deze zaken zal verzadiging brengen.

Welnu, als de ziel tot nabij God wordt gebracht, dat hij in Zijn Voorhoven mag wonen, dan begint ze iets te smaken van het goed van het Huis Gods; en als ze het goed van het Huis Gods smaakt, dat wil zeggen de goedheid Gods in het Aangezicht van Jezus Christus, dan verbindt dit de ziel aan dit Huis. Het is U bekend, dat goedheid een zoete aantrekkingskracht bezit; en als we goedheid, barmhartigheid, genade en zaligheid gevoelen, verbindt dit de ziel aan deze Voorhoven. De ziel is verzadigd met het goed van Gods Huis, namelijk van Zijn heilige Tempel en kan hiermede leven en sterven, als het Gode behaagt de ziel te zegenen met een zoete genieting hiervan.

Laten we onder de zegen Gods de brokstukken verzamelen van het brood, dat ik getracht heb te breken. Allereerst zullen we letten op het punt, waarmede we begonnen zijn — de oorspronkelijke uitverkiezing Gods. Er kunnen er hier enigen zijn, die tegen dat leerstuk aantrappen.

En wellicht zijn dezen tot zulk een schrikwekkende hoogte gekomen, dat ze er zich op een ongepaste wijze over uitlaten, en het beschimpen als een afschuwelijk en hatelijk leerstuk. Nu wil ik U één vraag stellen, en een beroep doen op Uw natuurlijke consciëntie, want een geestelijke consciëntie hebt U niet, zo vrees ik: Verklaarde de Heilige Geest niet door de pen van David: 'Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest'?

Welnu, als U zegt, dat zo iets niet bestaat, is dit dan niet in één ogenblik de zegen wegvagen, die de Heilige Geest heeft verkondigd? Onderzoek liever Uw hart en zie, waarom U tegenspreekt, hetgeen God op zulk een eenvoudige wijze heeft openbaar gemaakt. Doch Gods volk weet, dat het een waarheid is, dat hij welgelukzalig is, dien God verkoren heeft. Velen van Gods dierbare volk, die veel beproefd worden omtrent

hun eigen verkiezing, of God hen heeft uitverkoren, zijn er volkomen mede bevredigd, dat God een uitverkoren volk heeft; hun beproevingen, en oefeningen, vloeien niet voort uit twijfels en vrees inzake de waarheid van het leerstuk, doch dit is het punt, waaromtrent ze beproefd worden, of zij één der uitverkorenen zijn. Ze zijn er zeker van, dat God een bijzonder volk heeft, maar de vraag is: 'Ben ik er één van'; want ze zijn er zeker van, dat niemand dan dit volk naar de Hemel gaat. Ze zeggen: 'Heeft God me onder hen begrepen'? En het is goed deze oefeningen te hebben; ze grondvesten de ziel, en openen de weg voor de één of andere zoete bemoediging, omdat vroeg of laat, na deze oefeningen, de geopenbaarde genade Gods volgt. Dit is dus de wortel — de verkiezing Gods.

De vrucht is, dat men ertoe gebracht wordt tot God te naderen. Er kunnen er hier enigen zijn (ongetwijfeld zijn die er), die zeggen: 'O, dat de Heere me zou willen tonen, dat ik een uitverkoren vat der genade ben. O, dat de Heere me zou willen vertellen, dat ik één van Zijn uitverkorenen ben'. Laat me U een paar vragen stellen. Heeft God U tot Hem doen naderen? Heeft U de kloof gevoeld van een verbroken wet, de schuld en schande der zonde op Uw consciëntie; en hebt U toch bij ogenblikken ervaren, dat al deze hindernissen U uit de weg werden genomen? Bent U ooit in staat gesteld Uw hart uit te gieten voor de Heere en om Uw zuchtigen in Zijn boezem te ontlasten, Uw zonden te belijden, en deze te bewenen met een droefheid naar God? En voelt U ooit enige verborgen trekkingen van liefde in Uw hart, waardoor U nader tot Jezus wordt gebracht? Voelt U ooit enige geloofsoefening in Uw ziel, waardoor U, ofschoon wellicht met bevende hand, de beloften Gods aangrijpt? Denk aan haar, die de zoom van Jezus' kleed aanraakte; het was met een bevende hand; zij snelde niet op een vrijpostige wijze naar voren, en greep de zoom niet met een vaste en krachtige hand, doch ze beefde, toen ze deze aanraakte, ofschoon ze wist, dat ze, als ze het kleed slechts zou kunnen aanraken, volkomen gezond zou worden.

Misschien hebben sommigen van die bevende zielen onder U iets van dit geloof; U kon niet vrijmoedig naar voren komen, doch beefde, als U de één of andere belofte aangreep, uit vrees, dat die belofte U niet toebehoorde; en toch hunkerde U ernaar in Uw ziel deze belofte te omhelzen. U hebt enige werkingen van liefde tot Jezus gevoeld en ervaren, alhoewel U niet kon zeggen, dat U er zeker van was, dat Hij U liefhad; evenwel waren er zekere tijden en gelegenheden, wanneer U zeker voelde, dat U Hem liefhad. U zou Hem niet hebben kunnen liefhebben, als Hij U niet tot Zich had doen naderen. Hebt U niet ervaren, dat er een verborgen kracht in Uw boezem geademd werd, waardoor U met God geworsteld hebt aan de troon der genade, en gezegd hebt: 'Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent' (Gen. 32:26). Hebt U niet enigermate een verborgen kracht gevoeld, waardoor U in staat werd gesteld Uw ziel voor Hem uit te gieten en op Zijn beloften te pleiten? Dan was U een worstelende Jacob en U zult de één of andere dag uit de strijd komen, en dat wellicht spoedig als een overmogende Israël. Ik zou nog wat meer willen vragen; deze vragen brengen soms het leven Gods aan het licht. Hebt U soms niet een weinig voldoening gevonden in de geestelijke dingen? Als U Gods Woord gelezen hebt, werd er soms niet een zoet licht op geworpen, en voelde U zich niet doordringen met een zoetigheid uit een zeker deel van de Hemelse Waarheid? Als U de Dienstknechten Gods de bevinding van het volk Gods hoorde verklaren en tekenen, hebt U dan niet de weerklank gevoeld van de zaken, die de Geest het levende huisgezin leert? En ofschoon het misschien maar een korte tijd geduurd heeft, toch zijn er tijden en gelegenheden, dat U enig inwendig vermaak hebt gevoeld in Goddelijke zaken, meer dan U ooit gedroomd zoudt hebben, toen U zich in de wereld bevond, of sedertdien het voor mogelijk hield er vermaak in te hebben, met uitzondering van degenen, die de volle verzekerdheid des geloofs bezitten?

Welnu, als de Heere U tot Hem heeft doen naderen en in Zijn voorhoven heeft doen wonen, en als Hij Uw consciëntie ervan overtuigt, dat er geen waar geluk is dan in Hemzelf, niettegenstaande de pijlen van de satan en de werkingen van Uw boze hart, dan is U uitverkoren ten eeuwigten leven; God heeft U uitverkoren, ofschoon U er niet zeker van kunt zijn, dat Hij Zijn eeuwige liefde op U gevestigd heeft. Zien we de wortel van een boom? Deze zit verborgen in de grond. We zien de stam en de takken en plukken soms de vrucht. Zo is de uitverkiezing de wortel van alle zegeningen, welke de ziel ooit geniet; en zijn toenadering tot God is er de vrucht van.

Nu zijn er hier ongetwijfeld, die niet de wortel kunnen zien, maar de vrucht, die ze tot Gods eer dragen is er evenwel, en God de Heilige Geest heeft in hun hart en leven Zijn genadevruchten voortgebracht, ofschoon misschien hun gemoed dikwijls vrezende, wanhopende, bezwijkende en wankelmoedig is; en ze kunnen niet vrijmoedig zeggen, dat God hen ten eeuwigen leven verkoren heeft. We zien soms de stroom, maar wie kan vertellen, waar de bron ontspringt? Van de indrukwekkende rivier de Theems, die door de hoofdstad stroomt; zien we haar stromen, maar wie hier heeft de bron gezien, van waaruit deze stromen vloeien? Zo kunnen de stromen van barmhartigheid, genade en waarheid in iemands consciëntie vloeien en toch kan hij niet in staat zijn de fontein en oorsprong te beschouwen, waaruit deze stromen hun eeuwige oorsprong hebben. Maar, als er geen fontein zou zijn, dan zouden er geen stromen zijn; de stromen zelf tonen ons de wezenlijkheid en het bestaan van de fontein. En aldus omdat hier niet allen, wier hart God heeft aangeraakt kunnen zien, dat ze uitverkoren zijn, volgt hieruit niet, dat ze niet tot de uitverkorenen behoren. Het is een genade-weldaad als de vijandschap van het menselijk hart tegen het leerstuk is ten onder gebracht. Het is een genade-weldaad als we op deze plaats zijn gebracht, dat we gevoelen, niet zalig te kunnen worden, tenzij we uitverkoren zijn. Het is een genade-weldaad, schuld en schande en beschaamdheid van het aangezicht voor God te kennen. Het is een genade-weldaad de geestelijke donkerheid te gevoelen, en dat deze bij tijden wordt weggenomen door het Licht Gods, dat in onze ziel schijnt.

Het is een genade-weldaad zijn eigen ongeloof, de trouweloosheid, en de hulpeloosheid te kennen, want door deze zaken te kennen door Goddelijk onderwijs wordt er voor God een weg geopend om te verschijnen, voor het wegnemen van deze belemmeringen en om deze bergen bij Zijn tegenwoordigheid te doen wijken. En door aldus een weg te openen, om Zijn genade en heerlijkheid te openbaren, verkrijgt Hij Zelf alle lof en eer, terwijl dit de ziel de zoetheid en de genieting ervan doet smaken.

AMEN